

Той вижда, че вече не може да се отърве и се чуди и мае, що да стори. Но въ тоя мигъ отсреща се задава една лисица. Селянинътъ я спира и ѝ дума:

— Ти поне присжди нашата препирня.

Лисицата, то се знае, е хитра и казва:

— Добре, но кажете ми, въ що се състои тая ваша препирня?

И селянинътъ подробно ѝ разказва, какъ ловци преследвали вълка и какъ той го спасилъ отъ тѣхъ, като го скрилъ въ чувала си.

Изслушва лисицата всичко и отсича:

— Това не може да бжде. Това не е вѣрно.

— Вѣрно е, — казва вълкътъ. — Той ме държа скритъ въ чувала си, докато изминаха ловцитѣ и се изгубиха отъ очитѣ.

— Не може да бжде, — настоява лисицата. Ти, кумчо вълчо, си толкова голѣмъ, не може да се поберешъ и да се скриешъ въ единъ чувалъ. Както щешъ, ама това е невъзможно.

Кумъ Вълчо се обижда най-после отъ такова недовѣрие и, безъ да му мисли, казва:

— Невъзможно, казвашъ, а? Искашъ ли пакъ да влѣза и съ очитѣ си да видишъ, че е възможно, и че кумъ ти Вълчо не лъже?

— А че азъ нѣмамъ нищо противъ — влѣзъ.

Вълкътъ влиза въ чувала и казва извжтре:

— Увѣри ли се най-после?

Но хитрата кумичка не го чува и шепне на селяка:

— Сега завържи добре чувала и удрай що можешъ съ тоягата.